

PDFlib PLOP: PDF Linearization, Optimization, Privacy

**Page inserted by evaluation version
www.pdflib.com – sales@pdflib.com**

Parimad jahimehed elavad Lasta külas

Viktoria Tšugajeva

Ta pani alla suusad ning võttis suuna taigasse. Sinnapoolle, kuhu tema isa on alati jahile läinud. Kes teab, kui kaugele oleks ta välja jõudnud, sest toona oli Pjotr Kanev vaid seitsmeaastane ning enda õnneks jäi ühe kohaliku jahimehe tee peale. Sellest päevast alates käis Pjotr jahil juba koos isaga.

Nii nagu paljud komi-mehed, on Pjotr tagasihoidlik ja sõnavaene. Ennast kiitma pole harjunud. Räägib enda kohta väga napilt. Ka sellest, et on taigas karuga üks-ühele kohtunud, ei maini sõnakestki. Samas pole tal vaid üks kord olnud au kohalike metsade valitsejat — karu — kohata.

«Karujahil pole ammu käinud. Aastat viis pole mul head neljalgset sõpra-abilist. Karujahile minekuks on head koera vaja,» sõnab Pjotr. «Hiljuti võtsin kutsika. Arvan, et temaga saame vähemalt ühe mesikäpa kätte. Mitte enda jaoks. Paljud inimesed helistavad ja küsivad karu rasva. Karupekk ravib paljude haiguste vastu.»

Külarahvas teab, et Pjotr ei tule metsast kunagi tühjade kätega. Eelmisel aastal sai põdra kätte. «Meie emake-loodus on veel looma- ja linnurikas. Võibolla mitte nii palju kui meie esisade ajal. Õnne pole neil, kes loodusest ei hooli, rikub seda ning unustab lahkuse eest tänada. Noored ei tea jahimeeste seadustest midagi. Varem oli igas majapidamises jahimeestoitja, aga nüüd pole kedagi, kes nooremaid õpetaks. Paljud meie poisid pole püssigi käes hoidnud,» nendib ta kahjutundega.

Pjotri enda peres kasvab tütar. On vaid kolmeaastaga, kuid isa võtab teda tihti peale jahile kaasa. Ka abikaasa Veera käib temaga jahil. Väga hea laskur, ütleb mees.

«Vanasti töötasin varumiskontoris, nüüd olen tööst ilma. Seetõttu on praegu kõik lootused vaid emakesel-loodusel ja oma jõududel. Sellise lootusega elab enamik meie Lasta küla rahvast,» rääbi Pjotr Kanev.

Lasta külainimesed korraldavad nelja aasta eest esmakordselt oma külas Jahimeeste peo — võistlused vastupidavuses, täpsuses, kiiruses, jõukatsumises ning meisterlikkuses. Pidu läks korda ning seda hakati korraldama igal aastal. Nüüd tulevad kokku jahimehed kogu ümberkaudsest rajoonist. Sel aastal oli neid paarikümne ringis — kõige vanem 72-aastane ning noorim hiljuti esimest korda suuski näinud poisslaps. Ka Pjotri abikaasa Veera tuli mees-tega rammu katsuma.

«Läinud aastal oli meil rohkem osalisi,» sõnas üks jahimeeste kokkutuleku korraldajatest, riikliku põllumajanduse järelevahtaja Inspektori töötav Aleksei Kanev. «Rajoonivõimud rikkusid meie peo ära. Otsustasid, et see tuleb korraldada rajoonikeskuses, kuna väidetavalt saab siis rohkem inimesi sellest osa võtta.»

TÄISVARUSTUSES: sedasi näevad komi-jahimehed välja ka tänapäeval. Paljud esivanemate nipid tulevad kasuks nüüdki. 3 x foto Viktoria Tšugajeva (Komi mu)

VÕISLESID TÄPSUSLASKMISES: jahilkäimine on endiselt ikkagi meeste pärusmaa.

Lasta külarahvas polnud nõus oma pidu ja kaubamärgi loovutama. Just see küla on läbi aegade parimate jahimeeste poolest kuulnud. Selles külas moodustati omal ajal rajooni esimene jahinduskooperatiiv.

«Tõepoolest polnud ilus pretendeerida teiste inimeste ideele,» lisas ühiskondliku liikumise Izvatas juht Valentina Anufrieva. «Leidsime sponsoreid, kuid tuli nii välja, et rajooniadministratsioon võttis kogu raha enda peo korraldamiseks Ižma rajoonikeskuses. Kahju

muidugi, kuid suutsime lühikese ajaga laida raha diplomite ja auhindade ostuks. Toitsime külalisi pudru, pirukate ja teega. Nii et hoolimata kõigist võimudepoolsetest takistustest läks meie pidu korda.»

Selle aasta parima jahimehe tiitli sai Viktor Filippov. Tema on ise Lasta külast pärit ning töötab brigadiirina jahinduskooperatiivis. Pjotr Kanev jäi temast vaid veidikese tahapoole.

Võistlustel olid hinnatud mitte vaid oskused, vaid ka varustus ja välimus. Selles osas polnud võrdseid 17-aastasele

Aleksei Kanevile Motšha külast. Ta nägi välja nagu tõeline komi-jahimees ning žürii hindas seda eripreemia vääriks.

Kingitusteta ei jäänud keegi: telgid, vestid, priimused, termosed — kõik, mida on tavalisel jahimehel tarvis. Peo korraldamises osalesid kohalikud elanikud, jahi- ja kalamehed. Hiljuti ühinesid nad seltsiks, mis sai nimeks Jag mort (Metsainimene — toim.).

«Meie peacesmärgiks on hoida traditsioone, kombeid, kultuuri ja meie esivanemate elukorraldust ja õpetada seda

MAAST MADALAST PEALE: noorim jahilkäia on äsja kõndima õppinud.

noortele,» sõnas Aleksei Kanev. «Paljud külainimesed on aru saanud, et keegi ei tee meie eest mitte midagi. Hea meel, et mehed ja naised jätavad alkoholi hūvasti, hakkavad tööle ning tulevad normaalsesse ellu tagasi, sünnitavad lapsi. Nad üritavad muuta oma elu paremuse poole. Esimese peo korraldamisel kulus aega ja vaeva, et veenda jahimehi osalema. Nüüd tulevad nad ise korraldamisel abiks.»

Veera Kaneva sõnutsi on naise roll komide peres ammu kindlaksmääratud. «Naine on

ennekõike ema ja kodusoojuse hoidja. Mees on hankija ja peretoitja. Meie jahimehed on parimad — neile võrdseid pole,» sõnas Veera Kaneva.

Nädal hiljem oli jahimehepidu rajoonikeskuses. See ei erinenud Lasta külas toimunud pea millegi poolest. Sama programm, samad võistlused ning isetegevuslike kollektiivide esinemised. Ainult pealtvaatajaid rohkem. Parimaks jahimeheks sai ikkagi Lasta küla mees Vassili Sajnahhov. Lasta omadest paremaid jahimehi siinkandis tõesti pole. ■